

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część VII. — Wydana i rozesłana dnia 14. stycznia 1917.

Treść: № 14. Rozporządzenie cesarskie o zarządzeniach podatkowych i taryfowych w ruchu kolejowym z powodu szczególnych stosunków, wywołanych przez wojnę.

14.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 10. stycznia 1917

o zarządzeniach podatkowych i taryfowych w ruchu kolejowym z powodu szczególnych stosunków, wywołanych przez wojnę.

Na mocy § 14. ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, zarządzam, co następuje:

I. Podatek przewozowy.

§ 1.

Przedmiot i wymiar podatku przewozowego.

(1) Od transportu towarów kolejami należy uiszczać opłatę od ruchu (podatek przewozowy).

(2) Podatek ten wynosi 15 procent ceny transportu, pobieranej przez kolej, łącznie z dodatkiem wojennym (§ 13.). Za cenę transportu należy uważać należności za przewóz łącznie z należnościami za manipulację i przewiezienie, należności kolei dowozowych (należności za dostarczenie wozów), jak również — z wyjątkiem niewliczonych do opłaty za przewóz należności za poboczne świadczenia przy transporcie — wszystkie inne należności, które należy uiszczać za transport rzeczy; bliższe szczegóły będą ustalone w drodze rozporządzenia.

§ 2.

Ruch kolejowy z obszarami poza Austryą.

(1) W ruchu kolejowym z obszarami poza Austryą jak również w ruchu przejściowym przez

obszar austriacki należy brać za podstawę obliczenia podatku przewozowego tę część ceny transportu (§ 1., ustęp 2.), która przypada na transport wewnątrz austriackiego obszaru państwowego.

(2) Bliższe postanowienia co do obliczenia podatku przewozowego w tych przypadkach mają być wydane w drodze rozporządzenia. Jeżeli stacja zmiany kierownictwa ruchu nie znajduje się bezpośrednio na granicy austriackiego obszaru państwowego, to rząd upoważnionym jest do postanowienia, czy i o ile należy włączać do podstawy obliczenia podatku przewozowego część ceny transportu, przypadającą na linię pomiędzy stacją zmiany kierownictwa ruchu a granicą. To ma analogiczne zastosowanie także wówczas, gdy krótkie części linii austriackich kolei przecinają obszar, leżący poza Austryą, lub gdy krótkie części nieaustriackich kolei przecinają obszar austriacki.

§ 3.

Obowiązek do opłaty i odpowiedzialności.

Uiszczenie i odwózka. Kontrola.

(1) Podatek przewozowy mają uiszczać te osoby, które obowiązane są wobec kolei do zapłaty ceny transportu.

(2) Koleje są obowiązane do pobierania podatku od osób, wymienionych w ustępie 1., razem z ceną transportu i w ten sam sposób, jak tę cenę oraz do odwożenia go do kasy państwowej bez urzędowego wymiaru. One odpowiadają za uiszczenie podatku przewozowego do niepodzielnej ręki z obowiązany do opłaty. W stosunku pomiędzy osobami, obowiązanymi do opłaty, a kolejami stosują się do tych kwot podatku odnośnie do poboru, do dochodzenia w drodze prawa, do ustawowego prawa zastawu, do zwrotu i do przedawnienia postanowienia, obowiązujące co do cen transportu.

(3) W ruchu towarowym z obszarów poza Austryą i do obszarów poza Austryą odpowiada za uiszczenie podatku przewozowego odbiorca lub nadawca towaru, o ile on nie jest podług ustępu 1. obowiązany do opłaty, do niepodzielnej ręki z obowiązany do opłaty. W stosunku pomiędzy temi osobami, obowiązany do odpowiedzialności, a kolejami, zajmującymi się transportem, znajdują analogiczne zastosowanie zarządzenia drugiego ustępu.

(4) Podatek przewozowy należy wliczyć do taryf; rząd jest jednakże upoważnionym do zezwalania na wyjątki od tego przepisu.

(5) Bliższe postanowienia co do postępowania, którego należy przestrzegać przy obliczaniu uiszczeniu i odwócce podatku, w szczególności co do zaokrąglania do góry lub w dół, które ma być przedsięwzięciem przy obliczaniu podatku przewozowego, następnie co do nadzoru nad odwózką podatku, co do dostarczania potrzebnych do tego wykazów i innych środków pomocniczych, jak również co do terminów odwózki należy wydać w drodze rozporządzenia.

(6) Jeżeli w jednym transporcie bierze udział więcej kolei, to spadają zobowiązania, przewidziane w poprzednich ustępach, na tę koleje do niepodzielnej ręki. Przy kolejach, których ruch nie jest prowadzonym we własnym zarządzie, ciężar te zobowiązania na kolei prowadzącej ruch.

(7) Władza skarbową może celem badania wykazów przedsiębrać każdego czasu dochodzenia w zarządach kolejowych i wglądać w tym celu do ich oryginalnych zapisków i ksiąg. Koleje są zobowiązane do udzielania władzy skarbowej wszystkich wyjaśnień, których ona żąda celem obliczenia podatku lub celem zbadania odwózki podatku.

§ 4.

Zaczeplenie. Zwrot.

(1) Odnośnie do pytania, czy i w jakim wymiarze należy uiszczyć podatek przewozowy, nie ma miejsca postępowanie przed zwykłymi sądami bez ujemy dla postanowień § 3., ustępy 2. i 3.

(2) Do zarządzeń i rozstrzygnięć władz skarbowych, odnoszących się do podatku przewozowego i do ujemnych skutków, przewidzianych w § 6., należy stosować analogicznie postanowienia ustaw z dnia 19. marca 1876, Dz. u. p. Nr. 28, i z dnia 20. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 52, z tą różnicą, że w ostatniej instancji rozstrzyga we wszystkich przypadkach Ministerstwo skarbu.

(3) Wymogi, potrzebne do żądania zwrotu kwot podatku przewozowego uiszczonych bez

urzędowego wymiaru, zostaną ustalone w drodze rozporządzenia.

§ 5.

Ściąganie.

(1) Kwoty podatku przewozowego, z których odwózką kolej zalega, będzie się ściagać w sposób, przepisany dla ściągania zalegających należności bezpośrednich.

(2) Do ściągania odsetek zwłoki, podwyżek podatku i kar porządkowych (§ 6.) stosują się te same przepisy jak do ściągania zaległych kwot podatku przewozowego.

§ 6.

Ujemne skutki przekroczeń.

(1) W razie nieodwiezienia kwot podatku przewozowego w czasie należywym winna kolej zapłacić pięcioprocentowe odsetki zwłoki poczynawszy od upływu przepisane terminu.

(2) Jeżeli zajdzie ukrócenie podatku przewozowego przez kolej, należy pobrać ukrócony podatek w podwójnej wysokości bez ujemy dla postanowień ustępu 1. na podstawie urzędowych dochodzeń, ustalających kwotę opłaty.

(3) Przekroczenie postanowień tego rozporządzenia cesarskiego, dotyczących podatku przewozowego i zarządzeń, oraz nakazów władzy, wydanych celem jego wykonania, może być karane grzywnami do 5000 K. Za każde ponowne przekroczenie i za każde bezowocne upomnienie może być nałożoną dalsza grzywna do tej samej najwyższej kwoty.

§ 7.

Przedawnienie.

(1) Postanowienia ustawy z dnia 18. marca 1878, Dz. u. p. Nr. 31, o przedawnieniu należności bezpośrednich należy stosować analogicznie do podatku przewozowego bez ujemy dla postanowień § 3., ustępy 2. i 3.

(2) Podwyżka opłaty, oznaczona w § 6., ustęp 2., przedawnia się w pięciu latach.

§ 8.

Uwolnienia od podatku.

(1) Koleje wolne są od opłaty podatku przewozowego od transportu rzeczy, mających związek ze służbą kolejową, w przypadkach, które należy ustalić w rozporządzeniu.

(a) Rząd jest upoważniony do odwołałego udzielania uwolnienia od podatku przewozowego od transportu towarów na kolejach niepublicznych.

§ 9.

Czas trwania mocy obowiązującej. Postanowienia przejściowe.

(1) Moc obowiązująca postanowień tego rozporządzenia cesarskiego o podatku przewozowym rozpoczyna się z wyjątkiem, zarządzonym w ustępie 2., dnia 1. lutego 1917 a kończy się dnia 31. stycznia 1920.

(2) Rząd jest jednakże upoważniony do zezwalania poszczególnym gałęziom ruchu przy okolicznościach, zasługujących szczególnie na uwzględnienie, na przekroczenie terminu początkowego, ustanowionego w ustępie 1.

(3) Rząd jest dalej upoważniony do zarządzania odnośnie do tych gałęzi ruchu na kolejach austriackich, dla których ceny transportu obliczone są w walce zagranicznej, że jak długo podatek przewozowy nie jest wliczonym do taryf tych gałęzi ruchu (§ 3., ustęp 4.), mają koleje odwozić podatek za te gałęzie ruchu do kasy państwowej bez pobierania podatku od osób, oznaczonych w § 3., ustępy 1. i 3.

(4) Czy i jak mają koleje ogłaszać publicznie sposób poboru podatku przewozowego za te gałęzie ruchu, co do których podatek przewozowy nie jest wliczonym do taryf (§ 3., ustęp 4.), zostanie ustalonym w drodze rozporządzenia.

(5) Postanowienia o podatku przewozowym mają być stosowane we wszystkich przypadkach, w których cena transportu ma być przez koleje wstawioną do rachunku jako przychód z czasu między terminami początkowymi, obowiązującymi podług ustępów 1. i 2. a dniem 31. stycznia 1920.

II. Podatek od biletów jazdy i podatek od pakunków.

§ 10.

Podwyższenie podatku od biletów jazdy.

(1) Podatek od biletów jazdy, który się ma uiszczać od transportu osób kolejami na podstawie ustawy z dnia 19. lipca 1902, Dz. u. p. Nr. 153, podwyższa się w następujący sposób:

a) Od ruchu na głównych kolejach, oznaczonego w § 1., lit. a, ustawy z dnia 19. lipca 1902, Dz. u. p. Nr. 153, z wyjątkiem, zarządzonym pod lit. d, na 20 procent;

b) od ruchu na kolejach lokalnych (ustawy z dnia 25. maja 1880, Dz. u. p. Nr. 56, z dnia 17. czerwca 1887, Dz. u. p. Nr. 81, z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2 z roku 1895, i z dnia 8. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 149), oznaczonego w § 1., lit. b, tej samej ustawy, na 10 procent;

c) od ruchu na kolejkach (ustawy z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2 z roku 1895, i z dnia 8. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 149), wymienionego w § 1., lit. c, tej samej ustawy, na 5 procent;

d) od przytoczonego w § 2. tej samej ustawy ruchu do krajów i z krajów węgierskiej świętej korony, potem Bośni i Hercegowiny oraz przez obszary tych krajów na zewnątrz, na 18 procent.

(2) Postanowienie § 3. ustawy z dnia 19. lipca 1902, Dz. u. p. Nr. 153, traci moc obowiązującą na przeciąg czasu, oznaczony w § 12., ustęp 1.

(3) Na ten sam przeciąg czasu uchyla się uwolnienie od podatku od biletów jazdy dla osób, których transport odbywa się przy zastosowaniu taryfy wojskowej, przewidziane w § 9., lit. b, ustawy z dnia 19. lipca 1902, Dz. u. p. Nr. 153.

§ 11.

Zaprowadzenie podatku od pakunków.

W gałęziach ruchu, przytoczonych w § 10., zaprowadza się od transportu pakunków podróży kolejami opłatę od ruchu (podatek od pakunków), którą należy uiszczać od ceny transportu (opłaty za pakunek), jaką się ma pobierać w wysokości, oznaczonej w § 10., ustęp 1., lit. a do c; do tego podatku od pakunków stosują się pozatem analogicznie przepisy §§ 1. i 4. do 10. ustawy z dnia 19. lipca 1902, Dz. u. p. Nr. 153, ze zmianą, ustanowioną w § 10., ustęp 3., tego cesarskiego rozporządzenia. Pod pakunkami odróżnymi w myśl tego postanowienia należy rozumieć także psy, które podróżni ze sobą biorą, i pakunki pospiesznie transportowane.

§ 12.

Czas trwania mocy obowiązującej. Postanowienie przejściowe.

(1) Moc obowiązująca postanowień §§ 10. i 11. rozpoczyna się dnia 1. lutego 1917 a kończy się dnia 31. stycznia 1920.

(2) Rząd jest jednakże upoważnionym do zezwalania poszczególnym gałęziom ruchu przy okolicznościach, zasługujących szczególnie na uwzględnienie, na przekroczenie terminu początkowego, ustanowionego w ustępie 1.

(3) O ile postanowienia §§ 10. i 11. należy stosować w tych przypadkach, w których bilet jazdy został kupiony przed terminem początkowym, obowiązującym podług ustępów 1. i 2., lub też pakunek przed tym terminem nadano, lecz jazda lub transport pakunku następuje w całości lub w części dopiero po rozpoczęciu się mocy obowiązującej wywymienionych postanowień dla dotyczącej gałęzi ruchu, zostanie ustalonym w drodze rozporządzenia.

III. Postanowienia taryfowe.

§ 13.

Dodatek wojenny do cen transportu w ruchu towarowym.

(1) Rząd jest upoważniony do polecenia kolejom, by pobierały za czas od 1. lutego 1917 do 31. stycznia 1920 dodatek wojenny do obowiązujących każdorazem cen transportu w ruchu towarowym. Dodatek wojenny ma rząd ustanowić w takiej wysokości, aby dodatek wojenny i podatek przewozowy razem wzięte wynosiły najwyżej 30 procent ceny transportu, podlegającej dodatkowi wojennemu.

(2) Dodatek wojenny jest częścią składową ceny transportu i podlega postanowieniom, obowiązującym dla cen transportu, o ile w tem rozporządzeniu cesarskiem inaczej nie postanowiono.

(3) O ile i pod jakimi warunkami przychody z dodatku wojennego zostaną pozostawione kolejom, jeśli to z uwagi na ich finansowe położenie jest potrzebnym celem pokrycia ich zwiększonych wydatków, spowodowanych przez wojnę a nie pokrytych zwiększonymi przychodami oraz celem pokrycia ciężarów z przyszłych inwestycji, lub też w całości lub w części mają przypaść państwu, dalej sposób obliczenia i odwózki kwot, przypadających w miarę tego państwu, zostanie ustalonym przez rząd podług swobodnego uznania.

(4) Przy kolejach, których ruch nie jest prowadzonym we własnym zarządzie, rozstrzyga rząd podług swobodnego uznania, o ile przychody, płynące z dodatku wojennego, które nie przypadają w myśl ustępu 3. państwu, mają się dostać przedsiębiorstwu, prowadzącemu ruch, lub temu przedsiębiorstwu kolejowemu, którego własność kolej stanowi.

§ 14.

Zniżki opłaty za przewóz od przesyłek środków żywności i węgla.

O ile c. k. austriackie koleje państwowe przy szczególnych wymogach udzielają zniżki cen transportu za przesyłki środków żywności i za przesyłki węgla do użytku domowego, przeznaczonego dla biedniejszej ludności, obowiązane są koleje prywatne na żądanie rządu doniżenia w tym samym stosunku ceny transportu za przesyłki tego rodzaju, transportowane na swych liniach bez ujmy dla swych zobowiązań koncesyjnych.

§ 15.

Przekroczenie taryf maksymalnych. Wolna od opłaty waga przy transporcie pakunków podróźnych.

Rząd jest upoważniony do zezwalania kolejom na przekroczenie ustawowych lub koncesyjnych taryf maksymalnych oraz do zwalniania kolei od ustawowego lub koncesyjnego zobowiązania do przyznawania wolnej od opłaty wagi przy transporcie pakunków podróźnych.

§ 16.

Początek mocy obowiązującej.

Postanowienia §§ 13. do 15. wchodzi w moc obowiązującą w dniu ogłoszenia tego cesarskiego rozporządzenia.

IV. Klauzula wykonawcza.

§ 17.

Wykonanie tego cesarskiego rozporządzenia porucza się Ministrowi skarbu i Ministrowi kolei w porozumieniu z innymi interesowanymi Ministrami.

Baden, dnia 10. stycznia 1917.

Karol wkr.

Clam-Martinić wkr.	Baernreither wkr.
Georgi wkr.	Forster wkr.
Hussarek wkr.	Trnka wkr.
Spitzmüller wkr.	Bobrzyński wkr.
Handel wkr.	Schenk wkr.
Urban wkr.	Höfer wkr.